

DIES DE PLATJA

El para-sol, la nevera, la bossa de ratlles, el cotxet del meu germà, el meu germà, la tieta Rosita, la mare i jo. Ben d'hora, agafàvem el tren cap a Barcelona; quan arribàvem a plaça Catalunya havíem de caminar fins la Plaça Universitat. Allà fèiem una bona estona de cua fins que aconseguíem pujar a l'autobús que ens havia de portar a la platja. Gairebé sempre viatjàvem drets, amb tots els estris mal penjats o aguantats entre les cames.

Quan s'acostava el moment de baixar se m'accelerava el cor. L'autobús anava molt ple i era difícil obrir-se pas sense que ningú s'interposés entre el polifacètic grup que formàvem i totes les andròmines que arrossegàvem. Havíem de ser àgils, ràpids i, si calia fer alguna empenta, fer-la. La mare no es volia ni imaginar que els uns quedessin a dalt i els altres a baix, allà al mig del no res, en aquella carretera nacional.

Hi passàvem tot el dia a la platja. La mare estava convençuda que el iode i la sal eren font de salut. Dinàvem al *merenderu* amb els peus enterrats a la sorra i el sol dibuixant les ratlles del sostre de canyís a la taula.

—L'aigua de mar fa venir gana —deien tant la mare com la tieta, amb aquella solvència que tant em reconfortava.

I era veritat, devoràvem l'ensaladilla russa i la carn arrebossada. De postres meló. Era jo qui posava les mans dins del gel de la nevereta i treia el fruit brillant, regalimant aigua com un peix acabat de pescar. Després la tieta li treia els dos crostons i el partia en dues meitats perfectes, el netejava de llavors i en feia talls. Quan el mossegava, em feien mal les dents.

Totes les incomoditats i tensions quedaven de sobres recompensades per aquelles magnífiques jornades, però durant el temps d'espera des que fixàvem la data de l'excursió fins que arribava el dia, la meva impaciència i les ganes de platja quedaven tenyides per una ombra: la climatologia. La mare, sense saber que alimentava el meu malestar, ho repetia una i una altra vegada:

—Al menys que ens faci bon temps!

I les seves paraules d'anhel, encapçalades per aquell "al menys", em feien patir, potser perquè portaven a dins una mena de reclam de justícia. I jo, per tal que s'acomplissin, resava, tot i que a casa no érem pas d'aquestes coses.

Si el dia escollit el cel estava ple de núvols, experimentàvem una mena de sensació de fracàs. Però, tot i així agafàvem els estris, inclosos la tieta i el meu germà, —per a mi, en aquella època eren uns afegits a tot l'enrenou que havíem de traslladar— i cap a Barcelona. Sempre amb l'esperança que fins que arribéssim al nostre destí l'atmosfera tindria temps de rectificar i posar-se a favor nostre. Durant el viatge, si s'obria una clariana, tancava els ulls ben fort i demanava que els rajos del sol tinguessin la força suficient per vèncer.

Adorava aquell moment en que la mare deia: —s'ha aixecat el dia! I anàvem corrent a banyar-nos per celebrar la victòria. De vegades, però, era la pluja la que guanyava la partida i arribàvem a casa mullats com peixos i ni tan sols havíem posat els peus a l'aigua. Han passat els anys i no he aconseguit lliurar-me dels efectes de la meteorologia sobre el meu estat d'ànim.

Un dia, dinant al *merenderu* de sempre, em vaig quedar embadalida amb la família de la taula del costat. La mare em va renyar perquè no parava de mirar-los. Tenien una mona que no parava de saltar cap aquí, cap allà; li deien Fabiola. Nosaltres estàvem a punt de menjar els postres. La tieta Rosita va partir el meló, la Fabiola li va saltar a sobre i li va mossegar la mà. La tieta cridava, la mona també... Gent s'apropava per veure què havia passat. Va venir un socorrista que portava una maleta de fusta amb una creu vermella. Després de les cures va aconsellar la tieta que es posés la injecció del tètanus; a mi aquella paraula em va sonar molt greu.

Vam tornar aviat. La tieta estava trasbalsada i la mare indignada amb aquella gent que anaven pel món amb un animal de circ. No vam veure baixar el sol ni vam notar la sorra refredar-se sota els peus. A l'autobús vam poder seure. El mon era diferent a aquelles hores.

A les següents parades anava pujant gent que ja no van poder seure. Em vaig fixar en una noia. Portava una brusa de color rosa molt clar, ajustada, sense mànigues. Es va quedar al mig del passadís i per no caure es va agafar a la barra que passava per sobre dels caps dels viatgers. Va haver de estirar molt el braç per arribar-hi. El gest deixava a la vista uns puntets negres a la seva aixella. Va arpenjar lleument el cap en aquell braç. La mirada la tenia distreta en el que veia passar per la finestra. Amb l'altra mà s'acariciava un pit. Era un gest inconscient, molt superficial. A penes un lleu moviment de dalt a baix i de baix a dalt. El teixit de la brusa deixava transparentar els sostenidors. Poc a poc se li va anar marcant el mugró. De vegades es quedava quieta; per sort, després continuava.

El para-sol, la nevera, la bossa de ratlles...

A partir d'aquell dia, anar a la platja no va ser exactament el mateix.